

AMELIA VILLETTA

MINA TROLINA

Divertida com un TROL, màgica com una FADA

QUÈ VULL SER
QUAN SIGUI GRAN?

Brúixola

MINA TROLINA

QUÈ VULL SER
QUAN SIGUI GRAN?

EL FANTÀSTIC MÓN

MINA

GUITZA

OLÍVIA

GAL·LA

DE LA MINA TROLINA

MARE I PARE

Títol original: *Mina Lunastorta - Che cosa farò da grande?*

© 2024 De Agostini Libri s.r.l. - www.deagostinilibri.it

Text: Amelia Villetta • Il·lustracions: Elena Triolo

© 2025 Editorial Brúixola (GEB, SL)

Bac de Roda, 64; 08019 Barcelona

Direcció Editorial: Begoña Lozano

Traducció: Susana Rodríguez

Edició: Cristina González

Preimpressió: Alberto García

ISBN: 978-84-1349-344-2

D. legal: M-6363-2025

Printed in Spain

Primera edició: maig 2025

Reservats tots els drets. És rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, la reproducció o la transmissió total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment mecànic o electrònic, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, com també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públics.

Poden utilitzar-se'n citacions sempre que se n'esmenti la procedència.

www.brunolibros.es

AMELIA VILLETTA

MINA TROLINA

Divertida com un TROL, màgica com una FADA

QUÈ VULL SER QUAN SIGUI GRAN?

IL·LUSTRACIONS D'ELENA TRIOLO

HOLA! EM DIC MINA TROLINA I SOC UNA TROL

Visc al Món Màgic amb la meva família, que està formada per la mare, el pare, el meu gos Guitza i la meva granota, que es diu... Grana!

Un dia Miss Floris, la nostra mestra, ens va preguntar què ens agradaria ser quan fóssim grans, i jo no vaig saber què respondre!

Al món hi ha tantes professions interessants i divertides, que m'era impossible triar-ne només una.

Així doncs, els pares em van proposar que anés un dia amb ells a la feina per veure si m'agradaria ser bombera, com el pare, o metgessa, com la mare.

Va ser una experiència genial, però també vaig ficar-me en mil embolics...

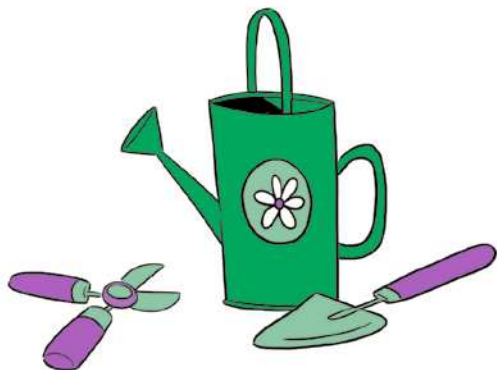
Per això em diuen Mina Embolics!

I tu? Ja saps què t'agradaria ser quan siguis gran?

Mentre hi penses, pots divertir-te llegint les meves noves aventures. T'asseguro que seran superemocionants!

CAPÍTOL PRIMER

—Mina, quantes vegades t’ho haig de dir? Les llavors de cacau es planten, no es mengen!

—Perdó, Miss Floris —vaig dir remugant mentre mastegava la llavor que tenia a la boca—. És que estic morta de gana!

—Però si només fa mitja hora que has berenat! —va respondre la mestra.

—Ja ho sé, però la panxa dels trols és tres cops més gran que la de les fades —vaig esbufegar.

El meu pare està d'allò més orgullós de la seva panxa enorme.

—Sííí... l'estómac d'un trol adult —em va corregir Miss Floris amb veu amable—. Tu encara ets una trol petita... tot i que és veritat que la teva panxa sembla un pou sense fons: sempre tens gana!

La mestra va tallar unes quantes herbes amb les tisores especials de podar.

—Us proposo que fem un tracte: quan acabem la classe, podeu tastar els préssecs de l'arbre: em fa l'efecte que ja estan prou madurs.

—Viscaaaaaa!!! —van
cridar els meus com-
panyes.

Jo, en canvi, vaig fer
una ganyota.

Odio la fruita, quasi tant

com la verdura!

Érem a l'hivernacle de l'escola fent una
de les meves assignatures preferides: el
cultiu de plantes!

A les fades els encanta tenir cura de la na-
tura: tenen una habilitat especial per a les
plantes. Tot i que jo no soc una fada i només
vaig a la seva escola perquè estic fent un in-
tercanvi cultural, m'ho passo d'allò més bé
jugant i enfangant-me amb la terra!

Aquell dia jo era l'encarregada de plantar
les llavors de cacau, i estava desitjant veu-

re créixer la meravellosa planta de la qual sortiria el meu menjar preferit: la xocolata!

De sobte, vam sentir un crit tan fort que els vidres de l'hivernacle van estar a punt de trencar-se.

—Quin fààààstic, un cuc! —va cridar la Gal·la sacsejant la mà amb força per fer caure la pobra bestiola.

—Que n'arribes a ser, d'exagerada! Només és un cuc petitó! —li va prendre el pèl en Narcís—. No et menjarà pas!

—És bavós i fastigós —va respondre la Gal·la—. No suporto els cucs!

Mentrestant,
la meva amiga
Olívia havia agafat
el cuc de terra per

evitar que la Gal·la el trepitgés sense adonar-se'n.

—Pobret, segur que t'has espantat molt —li va dir l'Olívia abans de deixar-lo amb molta cura sobre una fulla, on el cuc va continuar arrossegant-se tranquil·lament.

A l'Olívia li encanten tots els animals, des dels més grossos i peluts fins als més petits i bавosos, però les papallones són les seves preferides.

—Hmm, Miss Floris, puc fer una feina una mica menys... bruta? —va demanar

la Gal·la amb un to antipàtic—. Com ara regar els rosers?

—Em sap molt greu, Gal·la, però totes les fades han d'aprendre a treballar la terra —va respondre la mestra—. Per què no et fixes en la Mina?

La Gal·la es va ofendre moltíssim en sentir les paraules de Miss Floris i, per fer-la empipar encara més, vaig fer-li un llengot d'amagatotis.

—Jo no necessito aprendre a treballar la terra, perquè ja sé què seré quan sigui gran! —va respondre la Gal·la amb veu de setciències.

—Ah, sí? I què seràs?
—li va preguntar l'Eloïsa.

—Seré la cantant més famosa del Món Màgic!

No m'estranyaria gens que la Gal·la es convertís en un personatge famós: quan se li fica alguna cosa al cap, fa l'impossible per aconseguir-la.

I, a més a més, la Gal·la canta superbé (però abans d'admetre-ho davant de tothom em menjaria un plat ple de bròquil!).

—Estic contenta que tinguis les idees tan clares sobre el teu futur —va continuar dient Miss Floris—, però l'escola serveix perquè aprengueu a preparar-vos per a qualsevol situació. La vida no és només un camí de roses perfumades, també et trobaràs terra humida i cucs bавosos.

La Gal·la va fer una ganyota i, sense dir res més, va agafar la pala i va continuar plantant llavors de carbassa.

—Però m’has donat una gran idea per fer un exercici, Gal·la —va afegir Miss Floris.

—Quèèèè? Un exercici? —va queixar-se l’Anaís.

—Moltes gràcies, Gal·la
—va remugar la Dafne.

—Serà molt divertit
—ens va prometre la mestra—. Vull que porteu una redacció sobre la feina que us agradaria fer quan sigueu grans. Potser alguns de vosaltres hi hauran de pensar una bona estona...

—Jo ja ho sé —la va interrompre la Dafne—.

Seré policia, com el meu tiet!

—Doncs a mi m'agradaria ser pastissera i obrir una botiga per vendre-hi pastissos de deu pisos i *cupcakes* de mil colors —va dir l'Eloïsa.

—Nyam-nyam, jo seré la teva

clienta preferida, Eloïsa! —va exclamar l'Anaís, i va afegir que voldria ser mecànica de cotxes.

—Jo seré mestre, com Miss Floris! —va afegir en Narcís.

—I tu, Olívia? —va demanar la mestra—. El teu somni és ser veterinària, oi?

—Oh, sí! Tenir cura dels animals és el que més m'agrada al món —va confirmar posant-se vermella com un pebrot.

Tots els meus companys van dir què els agradaria ser quan fossin grans, i al final em vaig adonar que jo era l'única que encara no havia dit res.

—Mina, estàs molt callada.
Encara no has decidit què t'agradaria ser quan siguis gran? —va preguntar Miss Floris.

—El cas és que...
no ho havia pensat mai abans.

—De debò? —L'Eloïsa em va mirar bocabadada.

—No és possible! —va dir l'Anaís.

—És veritat! —vaig respondre arronsant les espatlles.

El cert és que els trols preferim gaudir del present sense planejar gaire el futur.

—Molt bé, doncs aquesta serà l'ocasió perfecta perquè hi pensis —va decidir Miss Floris—. Haureu d'escriure la redacció durant aquests dies de vacances, i les llegirem tots junts quan tornem a l'escola. I ara... anem a veure si els préssecs ja estan madurs!

CAPÍTOL SEGON

Aquell vespre, durant el sopar, no parava de donar voltes a la pregunta de Miss Floris.

Com podria triar una professió així de ràpid? Era impossible!

N'hi havia moltíssimes, i totes semblaven interessants...